

SLOVENEK.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejeman velja: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.

V administraciji prejeman velja: Za celo leto 12 gld., za pol leta 6 gld., za četrt leta 3 gld., za en mesec 1 gld. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gld. 20 kr. več na leto. Posamezne številke veljajo 7 kr.

Naročnino prejema opravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2.

Naznanila (inzerati) se sprejemajo in velja tristoletna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr., če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniških ulicah h. št. 2.

Izhaja vsak dan, izveniši nedelje in praznike, ob 1/2 6. uri popoldne.

Štev. 237.

V Ljubljani, v torek 18. oktobra 1887.

Letnik XV.

Strah pred Slovani.

„Zora puca, bit će dana.“ —

Dobro se spominjam še sedaj srečnih dijaških let, ko smo polni navdušenja za dom in vero ukrepali in ugibali o prihodnosti naroda našega. — Mladostnim srcem in živo domišljijo narejali smo program, po katerem bomo kasneje kot možje delovali na duševno in telesno korist naroda našega; obljubovali, da, prisegali smo drug drugemu, da nam bode skrb za narod sveta.

In hvala Bogu! že je nekaj let, kar smo ostavili klopi gimnazijske, in malodane vsi že delujemo v javnem življenju — in upam, da vsi držimo se programa narodnega. Izobraževali nas so v duhu nemškem — zgodovina razlagovala se nam je večinoma v smislu velikonemškem, oziroma luteranskem, v srca naša vlivali so poezijo nemško, toda zastoj! Drug družega poučevali smo, med saboj smo se navduševali za idejo slovensko, a v s t r i j s k o - s l o v a n s k o. Bolj ko se nam je skrival tuji duh, gorkeje plamtelo je srce naše za zatiran narod.

In prav ta okolnost, da je mladi naraščaj inteligence naše skoraj brez izjeme naroden, baš ta okolnost krati spanje našim Velikonemcem, in posebno še ljubljénku Nemcev — g. Gauču. — Mladi in lepooki g. Gauč — tako ga imenuje „Oesterr. Reichsbote“ — obžaluje, da je njegov prednik par drobtinice vrgel pepeljuški, ubogemu jeziku slovenskemu, in zato se trudi, da bi preprečil napredovanje mladine naše v materinem jeziku. Da, Slovenci, mala mladika na slovanski lipi, so poleg Čehov največji „strah“ ministru bogočastja.

Ta sveti strah dela g. Gauča slepega in gluhega. Hoteč preprečiti duševni proletarijat — povišal je šolnino, češ, da ne bodo več siromaki tiščali v posvečene sobe srednjih šol. Dakle od sedaj naprej naj bodo gimnazije odprte le premožnim, a nadarjeni mladeniči siromašnih roditeljev naj se držé stanú in poklica starišev svojih. Je-li to pravično? Je-li ni neovrgljiva istina, da se imamo vsaj mi Slovenci možem, ki so se rodili pod slam-

nato streho, največ zahvaliti! To je dobro znano tudi našemu ministru, zato je izdal gori omenjeni ukaz. Da, že s tem ukazom nas je občutljivo zadel. To mu ni še zadostovalo.

Zopet nas je zadel „kavalirska“, a za nas težka njegova roka. Na mogočno besedo njegovo prenehati je moral letos prvi gimnazijski razred v Kranji. Zakaj? Je-li je premalo dijakov? Ne. Več ima, nego nekoje višje gimnazije. Dakle, kdo in kaj je temu vzrok? Strah pred Slovani. Bojé se nas. No, pač mora na slabih nogah stati nemški „Michel“, da se vse zanj boji, da, še celó mogočni g. minister. Gotovo se g. naučni minister boji, da ne bi mogel ukaželnim našim mladeničem potem, ko se izsolajo, preskrbeti potrebnega kruha. No, vsaj imamo Istro, Bosno in Hercegovino. Istina je, toda v te kraje bi gospod raje poslal druge može, koji bi skrbeli za razširjenje ideje nemške do Adrije in do — Soluna! Ne pa, kakor Čehi, koji so vsled številnih svojih srednjih šol poplavili vsa semenišča od zlatne Prahe do solčne Gorice in bodo po mnjenji strašljivih Nemcev in Italijanov „počeščili“ cele pokrajine.

Teh ubozih bogoslovcev se prav posebno boji tudi organ Lienbacherjev „Oesterr. Reichsbote“. V br. 247 od 17. septembra ima uvodni članek pod naslovom: „P. Weber's Missionäre“. Omenjeni članek je poln obrekovanja in potvore. „Man fühlt die Absicht und ist verstimmt“, mislil sem, ko sem prečital omenjeni članek. Gospódi á la Lienbacher preseda zveza nemških konservativcev s klubom Hohenwartovim in zato jim ni noben pripomoček prepodel, da bi se ga ne poslužili in razrušili omenjeno zvezo. Delovanje rodoljubne češke duhovščine primerja „Oesterr. Reichsbote“ divjim četam husitskim. Da, upa si trditi, da službo svojo zlorabijo s tem, da obožavajo n a r o d n o s t.

Dakle tudi apostolski škof, nezaboravni Slomšek učil je duhovščino svojo malikovati, ko jih je navduševal delovati za izobrazenje besede in zavesti slovenske! Dakle malikoval je

tudi on s a m! Pač bi ti prilizovalci ministra Gauča boljše storili, da bi skrbeli za svoje potrebe. Skrbé naj za to, da bodo izredili dosti svečnikov, in potem ne bode treba njihovim škofom klicati iz Češke in Moravske „misijonarjev“. V sedanjih okoliščinah pa bi morali še hvaležni biti češkim duhovnikom, da poučujejo nadepolno mladino nemško.

Da pa Češka izreja toliko olikanega občinstva, da domá ne more najti službe, to je na čast naprednemu narodu češkemu. Seveda to preseda prevzetnemu duhu nemškemu, in odtod vse tožbe in obrekovanja. Da ne bi tudi mi Slovenci s časom pošiljali proti „jugu“ v narodnem duhu izobraženih mladeničev, tega se boji, in to želi na v s a k n a č i u preprečiti naš minister bogoslovja in nauka. A naj se zasúče stvar kakor-koli, naj nas germanizujejo, kakor jim drago, naj nas tlačijo, naj nas prezirajo do skrajnosti, narod bo zmerom stal! Ni nas uničil barbar Turek, ni nas uničila nemška gospóda, in upajmo, da nas tudi g. Gauč uničil ne bode. Še živi, še cvetè med nami zavest slovenska in slovanska in živela bode, cvesti mora, dokler se bode po dolih naših in po gorah domovine naše razlegala lepa naša beseda in krasna naša pesem. Slavoljub.

Čehi in naučni minister.

11. oktobra odprla so se po štirimesečnih počitnicah vrata državnega zbora. Odkar so nemški liberalci izgubili krmilo in se je v oktobru 1879 sešel novi državni zbor, nismo s tolikim zanimanjem pričakovali novega zasedanja. Pri raznih prilikah smo se sicer radovedno popraševali, ima li grof Taaffe večino desnice, ali sedaj smo bili toliko radovednejši, ker se je mej počitnicami marsikaj dogodilo, kar ni ravno okrepilo zveze desniških klubov.

Celó minolo jesen, ko je bila na dnevnem redu pogodba z Ogersko in so znane vladne predloge o bančnem statutu posebno mej češkimi poslanci provzročile mnogo pomislekov, bil je položaj mnogo

LISTEK.

Kedaj je g. nadlogar največ prestal.

(Dogodek iz lovskega življenja, zapisal y.)

Naš g. nadlogar praznoval je štiridesetletnico svojega službovanja. Ko je bil njegov god, povabil je na zmerno kosilce vsako leto svoje prijatelje logarje in podlogarje. Posebno je še rad videl, ako so ga ta dan pohodili tudi g. župnik z g. kapelanom in g. nadučitelj. Če ti niso mogli priti precej opoludne, pričakoval jih je na vsak način na „malo južino“. Ko je par dni poprej vabil goste v svojo hišico, izgovarjal se je ta ali oni, da nima časa, da šolo težko pusti itd.; tedaj ga je g. nadlogar precej zavrnil: „O že prav! Saj ne silim tako, pa popoludne o peti uri gotovo, takrat ni izgovora. Da bo gospóda prej v naši družbi, čaka jo z vozom moj strežaj. Vem, kaj se pravi dolžnost. Že dolgo let sam jem družih kruh, in skušnja me uči, da naši gospodarji strogo gledajo na to, da se vse točno izvrši, zato tudi Vam ne delam nadlege. Pa ko boste gospodje vse opravili, bo Vam in meni še tolikanj prijetnejše, saj pravi pregovor, da po prestanem delu

se sladko počiva, ali kakor bi jaz pristavil, še kratkočasneje se zabava“.

Na tako vabljenje sem bil tudi jaz pripravljen. Pravili so mi že njegovi večletni gostje, da se takrat zberemo od vseh štirih vetrov, da je takrat prav prijeten dan, naj ne izostanem. Letos pa bo celó štiridesetletnica njegovega službovanja, in g. nadlogarja bi zeló žalilo, ko bi v polnem številu ne imel svojih stalnih letnih gostov okoli sebe.

Da smo mogli vsi priti, odločeno bilo je godovanje na četrtek v šolskih počitnicah.

Zbrali smo se res tisti dan že opoludne na prijaznem holmei blizo gozda v g. nadlogarjevi hiši. Kosilo bilo je res logarsko-lovsko, ne kakor je drugod navada, da se kopicijo razna jedila in je treba zadnje čakati štiri ali pet ur. Točno opoludne smo se vsedli, in ko je kazalec na uri kazal polu dveh, predlagal je godovnjak, ko je ravno kratek prenehljaj nastal v živahnem pogovoru: „Gospóda, če drago, pa vstanemo!“

Po kratki zahvalni molitvi ima gosp. nadlogar zopet prvi besedo: „Sedaj pa na vrt v hladno uto!“ Poznali so že gostje njegovo navado, zato ni nobeden oporekal; vzamemo svoja pokrivala in hajdi na prosto.

Utica je bila danes lepo ozaljšana. Vse je kazalo, da je naš starina spreten lovec in izvrsten strelec. Rogovje raznih zveri, zraven letna številka, kedaj je to dobil, razna darila ali premije pri tej ali oni strelski skušnji itd., lepšali so male prostore. Sredi ute mala mizica, na njej različne pipe in smodke, okoli priprosti stoli.

„Tako gospóda! Sedaj naj si pa vsak izvoli prostor zbrati, kjer mu drago. Tú je duhan, kar kedo hoče, ali smodke, ali pa lulo. Jaz se smodk privaditi ne morem, a brez pipe bi pa živeti ne mogel. Ko grem v gozd s puško na rami, bi prej pozabil doma smodnik in lovski nož, nego pipo in duhan. Vam pa, posebno mlajšim, bodo skoraj gotovo smodke bolj dišale. Vzemite, ktere vrste Vam drago! Zagotovim Vas, roba je fina, največ je to darilo našega kneza. Njegovo največje veselje je lov. Včasih kar nenadoma prijaha tú sem. Ko ga zagledam, precej vem, kaj bo. Že s konja doli mi kliče: „Bova dobila kakega srnjaka danes?“

To se vé, da imam vedno take prostore nalašé odločene za kneza ali kakega njegovega prijatelja, kjer se bolj drži zverjad. Ko se z lova zopet vračamo v to hišo s srnjakom, ponudi mi pred odhodom vselej nekaj smodk. Ker jih sam ne kadim, prihranil

Afganistanski emir ukazal je svojemu generalu Gelamu Hyderu, da zasede čez zimo pokrajino Ghilzais-rodú. — Ejubov poveljnik Bakharazi pripeljal je 300 svojih vojščakov v Herat. Preoblečeni so bili kot ruski trgovci. Spoznali so jih kot Ejubovec ter jim rekli, da morajo zapustiti mesto. Ker pa so se v istini izkazali kot trgovci in ruski podložniki, morali so jih pustiti. Razburjenost med prebivalstvom je velika, ker pričakujejo vsak trenutek, da se bo pokazal Ejub kan na čelu svoje vojne pred mestom. — Ejub kan ni šel v Ghuzni, kakor se je mislilo, marveč k Ghilzaisom, da si zagotovi njihovo podporo. Temu nasproti pa se poroča, da je Ejub v Mazhar-i-Serifu, kjer je umrl oče njegov l. 1879. in je neki zakopal tam vse svoje novce in dragocenosti, ktere hoče sedaj izkopati sin njegov.

Izvirni dopisi.

Iz Blejske okolice, 11. oktobra. (Po letni sezoni.) Jesenska slana zadnjih dni preteklega meseca pobrala nam je z Bleda malone vse rahločutne in nežne tuje goste. Vsak je hitel, da si je zopet poiskal svoj domač zapeček, ali pa se je vrnil proti gorkejšemu jugu, kakor lanski „Slovenček“ g. dopisnik, kateri je v nekem dopisu trdil, da na Bledu pol leta burja brije. — Ostali smo sami! Bled je dobil zopet svojo priprosto domačo podobo. Vrata in okna krasnih letnih hiš so z deskami zapažena, lepi nasadi okoli jezera so s slamo in listjem pokriti in v tukajšnje „grandhôtele“ ima zopet navaden domač kmetič prost vhod, ako mu le desetice v žepu ne manjka, dočim se je poletu le po strani pogledaval, ali pa se mu celó naravnost reklo: „Proč s teboj! pri nas se zarobljenca tudi za dragi denar ne postreže.“ Sedaj je druga! Kamorkoli stopiš, bodi še tako priprosto oblečen, povsod se ti globoko priklanjajo, te po domače, ako le znajo, pozdravljajo, ter ti hitro z dobrim ali slabim vinom in pivom postrežejo, kakoršnega že imajo. Doba sedmerih mršavih krav je nastopila, ktero bomo imeli do junija prihodnjega leta, ako se nas ne boste Ljubljancu je usmilili ter se po zimi prišli na zamrzneno jezero drsat, naj si bode že kako nedeljo dopoldne ali popoldne, to je nam „omikanim“ Blejcem vsejedno, da boste le jedli in pili in pošteno plačali.

Toda bodi dovolj o naši zimski dōbi, naj rajše povem č. čitateljem, kakošna je bila ravnokar minula letna „zdravilna sezona“. — Bled je bil, kakor znano, letošnjo spomlad v „kurort“ povzdignjen. Poprejšnji olupševalni odbor spremenil se je v „kurkomité“, kateri je sestavil dolgo vrsto pravil, izmed katerih tujcem posebno oni ni bil všeč, ki zahteva od slehernega, ako se nekaj dni na Bledu mudi, tri goldinarje zdravilne takse. Po družih svetovnih zdraviliščih plačuje se zdravilna taksa za godbo, za tsko imenovani „kursalona“ itd. Na Bledu pa letos nismo še imeli ne godbe, ne salona, ne kacic družih posebnih zabav, a taksa se je vendar le pobirala; plačujočim pa se je upanje dajalo, da se bode vse to že v prihodnosti enkrat napravilo. Kdo bi toraj zameril, da jim ta nada ni bila všeč ter se je posebno mnogo domačinov, katerim novei ne padajo sami v žep, naselilo po okolici Blejski, kjer sta zrak in voda ravno tako čista, stanovanje in živež pa mnogo cenejša. — Bled toraj letos ni bil tako obiskan kakor druga leta, in zdravilna taksa sama ga ne bode povzdignila, ako Blejski veljaki ne bodo tudi sami v žep posegli, ne pa samo tujece ožemali.

Sploh pa ima Bled in ž njim vred cela okolica njegova po našem mnenju od prepeličarjev le malo koristi in veliko več škode v materialnem, posebno pa še v moralnem obziru. Da nekteri bogaté, je res, a teh ni veliko, in največ so zopet le tujece, kateri so se na Bledu vseli. — Kakor druga leta, tako je n. pr. tudi letos najboljšo kupčijo imel znani Švicar Rikli, kajti zrak, svetloba in voda so tudi še na Bledu vedno zastoj, črni kruh pa, s katerim svoje goste pita, tudi ni drag, ker žitne cene vedno padajo. In kakor ta, preskrbē se tudi nekteri drugi, posebno tuji gostilničarji, z dobrimi noži, s kterimi prepeličarje hitro obrijejo, da marsikteri namesto štirinajst le osem dni na Bledu ostane ter se zopet, seveda ob brezveternem vremenu, prav tiho vrne na Leški kolodvor. — Kako pa je z domačini, s priprostim ljudstvom? Res je, da tudi ti vjamejo kak goldinar za stanovanje, da precej zaslužijo kot voznički, da svoje domače pridelke bolj drago prodajajo

— toda pri njih veljá večinoma pregovor: Kakor dobljeno — tako izgubljeno, in dopisniku je nek Blejec stare korenine naravnost rekel: „Denar od tujcev nima teka“. Posebno kdor se vozarenja poprime, je navadno materialno izgubljen. Da more vozariti, mora domače gospodarstvo zanemarjati ter se navadno zadolžiti, da si kupi konja in voz. Ako jesen pride, ni denarja ni blaga, konj kaže rebra, voz raztrgan in gospodar večinoma š n o p s a r, kajti prilžnost dela tatú; in ker hoče tudi še naprej fijakar ostati — stara navada je železna srajca — treba je za drugega konja nov voz — novega dolga.

Kako da je z Blejci v versko-nravnem življenju, iz svoje lastne skušnje dopisnik ne vé natanko, rekel pa mu je že omenjeni stari korenjak: „Ne vem kaj bo, ako pojde še dvajset let tako naprej. Nam okoličanom vsaj tujece v tem obziru niso všeč. Posebno letos morali smo se pripraviti, da se med našim ljudstvom po slabovernih tujcih — verska vнемarnost razširjuje. In kako bi se ne, ker je stari pregovor: „Besede mičejo, vzgledi vlečejo“ — še vedno resničen? Kaj pomaga posebno odrasle mladence za obiskovanje službe božje v nemati, ako vidijo, da ima gospōda, ktera ž njimi vred domač slovenski jezik govori, ktera se jim pri vsaki prilžnosti dobrika in sladka, jutranjo službo božjo v postelji, dopoldansko v gozdu in popoldansko pri vrčku piva v gostilni. Kako hitro si pač mladeneč misli: „Zakaj bi pa moral ravno jaz pri sv. maši biti? Zakaj bi ne smel za gospōdo v gozd stopiti, in zakaj ne bi šel popoldne na Bled, kjer je veliko bolj prijetno, kakor doma pri krščanskem nauku?“ O drugem naj danes ne govorim!

Kakor vidite č. čitatelji, smo tukaj v Blejskem kotu precej izbirēni. Za slaboverne tujce ne maramo, ker nam mnogo več škodujejo kakor koristijo. Verne katoličane pa vsprejemamo z veseljem ter jim postrežemo, kar nam mogoče. Dal Bog, da bi slednji v večjem številu dohajali v našo sredo, ne pa samo kakor — bele vrane!

Od Št. Petra na Notranjskem, 16. oktobra. (Prvi sneg in laški agenti.) To je pa vendar brez vse karijance! — pravijo naši Pivčani. Pred sv. Lukežem sneg in zima, kdo kaj takega pomni? Naj pogledata v prátiko, pa bosta izvedela, kdaj se jima spodobi priti v deželo. Kdo bo izpod snega izkopaval krompir, ki ga je še skoraj pol pod zemljo, pa repa in zelje in druga prstnina; — tudi za ozimino je še maloktera brazda izorana. Pa kako ti pada ta zgodnji nepridiprav! Že večerajšnje jutro je bil pobelil strehe in njive, po dnevu ga je Sicer dež zopet pobral, toda danes se ti pa s takim veseljem zigrava po zraku, kakor bi bila njegova sezona nastopila.

Lani nas je moker sneg še le 2. decembra obiskal. Menda se je bal kolera-komisije in njenega energičnega načelnika, preiskovalnega zdravnika Saurau-a, da bi ga ne bil kot sumljivega spravil pod ključ, zato si ni upal pred odhodom komisije izpod oblakov. Letos pa nas je tako zgodaj počastil s svojim neljubim prihodom. Menda bo sam izprevidel, da se je za zdaj prenaglil, in se bo s poti pobral do adventa. Vsaj si ne želimo še zime in njenega veselja tako silno, kakor diplomatje l. 1815 Dunajskega kongresa, ki so z Dunaja v Schönbrunn sanjkali — brez snega.

Deževje pretečenega tedna nam je prignalo obilo vode v dolino. Pivka je preplavila vse njive in travnike po nižavah, in mlini ob njej, ki so skoraj pol leta poslušali, začeli so se zopet oglašati.

Včeraj je prvi sneg prinesel nekega mladega Laha, ki je pravil, da je neka bogata Tržaška gospá, po imenu Miklovič, romala v sv. deželo ter poslala iz Jeruzalema dva mašna plašča za cerkev v Št. Petru. Tudi cerkvi v Postojni in drugim je enake darove naklonila. Vsa ta darila je v zabojih pripeljal iz jutrovega Lloydov parnik. Treba pa je plačati poprej Lloydu 4 glđ. 50 kr. od zaboja in je najbolje agentu izročiti, potem se ta dragocenost pošlje dotičnim cerkvam. Da je vsa ta stvar gola pretveza in le poskušen atentat na možujico — vidi se na prvi pogled. Mladenič je limanico nastavljal, pa se bo morda sam vjel na njo, kajti vsa zadeva je že pri Tržaški policiji. Gospodje sosedje — pozor! — Za take obiskovalce se je treba zmeniti, kakor za lanski sneg; — toda z letošnjim ne vem, kako se bomo pogovarjali. Vremenski védeži — kaj pravite?

Iz Trsta, 13. oktobra. (Raznoterosti.) Poročali ste že, da je bil obsojen tukajšnjega magistrata koncipist Migliorini na šest mesecev ječe, ker je

izneveril 16.000 glđ. Sicer mala kazen za toliko svoto — pa gospodom na magistratu je menda še premalo izmuzal iz blagajnice, v katero morajo davkoplačevalci nositi težko zaslužene krajcarje, ker so ravno ti gospodje sklenili v neki tajni seji mestnega zbora, goljufu in tatu Miglioriniju podporo 1300 glđ. ne na njegovo imé, ampak na imé njegove matere, katero mu bode poslala kam v Italijo, kjer se njen sin sedaj v pest smeja naši policiji in sodnijski gosposki, ktera mu je dala priliko, da je mogel ubežati v blaženo Italijo. — Bralci namreč ne smejo misliti, da Migliorini sedí kje zaprt. O kaj še! Pobegnil je že za časa rokam pravice, kjer sedaj še lahko vživa onih 1300 glđ.

Kaj pa Tržaška vlada poreče na to, da magistrat one svoje uradnike podpira, kateri so kradli in goljufali njegovo blagajnico; mislil bi človek vendar, da bode vlada tudi kaj rekla vmes, pa v Trstu se kaj takega ne zgodi, ker se vlada gospodov na magistratu boji, kateri bodo znali še v tretjič kaj enacega storiti, kakor so sedaj že drugič, da goljufe očitno podpirajo.

Mesto tega „zvestega“ uradnika je sedaj izpraznjeno in še dveh drugih koncipistov, katerih jeden je imenovan nadzornikom ubožnice, drugi pa, namreč Müller, zapustil je Trst in šel v Rim v službo k italijanskemu ministerstvu — naj ide, ako mu Tržaški zrak ne ugaja — da bi vsi njegovi somišljeniki tako naredili! Pa je nekaj drugega, zaradi česar sem omenil njegovo imé. Ta Müller je namreč, ko je bil že skoraj pol leta v službi v Rimu, kar so pa že vrabci po strehah čivali, samo slavna Tržaška vlada ni smela o tem ničesa vedeti, prosil za vpokojnino, navajajoč kot vzrok slabo zdravje — in Tržaški magistrat mu jo je — dovolil, dovolil Müllerju, kateri je bil uradnik italijanske vlade in je toraj moral biti gotovo tudi italijanski podanik, drugače bi ga ona vlada ne bila v službo vzela. — Teh treh koncipistov službe so sedaj razpisane z letnimi dohodki 1400, 1300, 1200 glđ. in 300 glđ. stanarine; zahteva se pa samo popolno znanje italijanščine, nobenega drugega jezika, niti nemškega, niti slovenskega proslilec ni treba znati. Vlada je začetkom tega leta zapovedala, da morajo vsi uradi med seboj občevati v nemščini, in da tako tudi magistrat kot okrajno glavarstvo in županstvo mora dopisovati drugim uradom nemško; magistrat se je nekaj ustavljal temu ukazu, in govorilo se je in menda tudi pisalo, da se bo pritožil na upravno sodišče, pozneje pa se ničesa več ni slišalo o tožbi, in sedaj je vse tiho.

Naznanili ste tudi že, da je bilo razpuščeno veslarsko društvo „Glauco“ (slov. toliko kakor morskozeleno barve) in da so bili nekteri udje tega društva 26. septembra t. l. kaznovani. Poročali pa niste nekaj bolj žalostnega, in to je, da je bilo med osmero kaznjenci čvetero slovenskega imena in sicer E. Comel, Perpič, Jožef Passinovich, Maffei, Ottevio vitez Porenta, kterege poslednjega prednikov je zibelka tekla na Sorskem polju med Loko in Kranjem, prvih dveh pa na Goriških tleh. Da pa ti gospodiči, vneti za blaženo Italijo, pokažejo, da jim državni pravdnik s tem še ni vratu zadržnil, poklonijo kmalu potem prijatelji obsojenega Comela in souduje bivšega društva 25 glđ. društvu „pro patria“. Lepa taka mladež in lepi taki stariši, katerih otroci postanejo renegatje, in pljujejo potem v tisto skledo, iz ktere so prej zajemali. In vlada, kaj si stori ona iz tega? Slovencem pa mečejo vedno polena pod noge, ker zahtevajo slovenske šole.

Domače novice.

(Presvetla cesarica) Elizabeta pripeljala se je v nedeljo zjutraj ob 8 uri 30 minut s svojim dvornim spremstvom zdrava v Miramar. Dne 17. odpeljala se je takoj po morji.

(Cesarjevič Rudolf) predsedoval bo pred svojim odhodom v Gradec vredniški seji, v kateri se bodo določili sotrudniki za popis Koroške, Kranjske, Goriško-Gradišanske v njegovem velikanskem popisu avstro-ogerske monarhije.

(Premili gosp. knezoškof Ljubljanski) odpeljali so se včeraj na Dunaj.

(G. dr. Mihael Mogolič), naš rojak, postal je župnik v Stillfriedu, Dunajske nadškofije.

(Odlikovanje.) Srbski kralj Milan je podelil okrajnemu glavarju g. vitezu Schwarzu in županu F. Vičiču v Postojni Takova-red.

